

[Finansministeren.]

havde fået under sin rejse i Grønland, at vor målsætning måtte tages op, og at der måtte lægges større vægt på, at grønlænderne kommer mere aktivt ind i billedet, og det ærede medlem pegede på, at indførelse af direkte skatter i Grønland ville kunne være et led i aktiviseringen af grønlænderne.

Regeringen er ikke uenig i disse betragtninger og disponerer derefter overalt, hvor det er praktisk muligt, herunder med en begrænsning af de udsendte fra Danmark, og Grønlandsministeren har gennemført forskellige forholdsregler for at sikre, at grønlænderne i større omfang kommer til at afløse de udsendte. Regeringen er langt fremme i forberedelserne til at indføre en indtægtsbeskatning i Grønland, og dette sker med tilslutning af landsrådet og Grønlandsrådet.

Hr. Knud Hertling nævnte i sin tale i går, at han hidtil havde regnet med, at Grønland delte lige vilkår med det øvrige Danmark, men at dette princip med de nedskæringer, der var gennemført på finanslovsforslaget for 1971-72, efter hans opfattelse var brudt. Han begrundede det med, at de nedskæringer, der havde fundet sted på det samlede statsbudget, kun var på 2-3 pct., medens nedskæringerne for Grønlands vedkommende var på 7-8 pct. Endvidere nævnte han, at Grønlandsbudgettet for 1971-72 nok viste en nominal stigning i forhold til 1970-71, men som følge af pris- og lønstigninger var der reelt tale om et fald på 3 pct. Jeg går her ud fra, at hr. Knud Hertling har overset, at også Grønlandsministeriet får sin andel i den almindelige pris- og lønreserve. De pris- og lønstigninger, der finder sted efter 1. april 1970 og frem til 31. marts 1972, dækkes af den meget betydelige pris- og lønreserve, der er sat af på finanslovsforslaget, og dette vedrører naturligvis også de grønlandske bevillinger.

Specielt nævnte hr. Knud Hertling, at der havde fundet nedskæringer sted inden for boligbyggeriet, hvilket han anså for særdeles betænkeligt. Skal man bedømme det foreliggende finanslovsforslag, vil det være rigtigt at se ikke blot på stigningen fra 1970-71, men også på den udgiftsstigning, der har fundet sted i de foregående år. Som hr. Knud Hertling selv var inde på det, har der gennem en lang årrække været en stadig og

kraftig stigning i de statslige udgifter til Grønland, en stigning, der er betydeligt større end inden for de fleste andre statslige områder. Netop dette er grunden til, at regeringen har ment det forsvarligt at holde igen på udgifterne i det kommende år. Det må erkendes, at der ikke er tale om nogen aktivitetsstigning fra 1970-71 til 1971-72, men med den usikkerhed, som sådanne beregninger altid indebærer, sandsynligvis om et mindre fald. Hr. Knud Hertling erkender dog stort set selv, at Grønlandsministeriet har været heldig med den form, det har givet nedskæringerne, hvilket vel må tages som en indrømmelse af, at disse ikke vil have alvorlige konsekvenser for det grønlandske samfund. Jeg kan måske tilføje, at ikke helt få af nedskæringerne rammer nogle af de goder, som det udsendte personale hidtil har haft, bl. a. ved indskrænkning af deres gratis ferierejser og deres boligvedligeholdelse.

På et enkelt felt kritiserer hr. Knud Hertling dog nedskæringerne, idet han mener, at boligbyggeriet har måttet holde for. Det er imidlertid ikke helt rigtigt. Ganske vist er der i den sidste udgave af investeringsplanen sket en vis ændring i boligprogrammet, og nogle boliger er udgået i 1971, men de samlede udlånsbevillinger, der hovedsagelig omfatter lån til boligbyggeri, er fra 1970-71 til 1971-72 steget med 17 pct. eller væsentlig mere end prisstigningerne.

Jeg håber, jeg med de bemærkninger, jeg her har fremsat, har overbevist hr. Knud Hertling om, at det finanslovsforslag, der nu er forelagt, ikke indebærer nogen principiel ændring af den Grønlandspolitik, der hidtil er ført, og hvorom alle partier har været enige.

Hr. Poul Dam var i sin ordførertale inde på nogle betragtninger om, at det offentlige overskud burde kanaliseres planmæssigt til gavnligt byggeri og til produktive investeringer i stedet for at blive nedkullet eller anvendt planløst. Jeg kan ikke være enig i denne betragtning, for det reelle forhold er jo det, at hver eneste krones opsparing i den offentlige sektor er med til at finansiere boligbyggeriet eller erhvervenes investeringer. Dette kommer ganske vist ikke frem ved en formel betragtning af de offentlige budgetter, vi har ikke disse kreditydelser opført som udgiftsposter på de offentlige budget-